

Divna Vuksanović

ADRENALIN

Ovih dana umro je neko kome smo odnosili novine. Bila je to smrt najavljena elektronskom porukom koja se vizuelno sastojala iz četiri dela. U prvom fragmentu pojavio se olimpijski bazen, koji je već u sledećem kadru bio ispunjen vodom; treći deo celine prikazivao je truplo u vodi, dok je poslednji odslikavao krst kako jednim svojim krajem izlazi iz bazena. Tekstualna poruka bila je na stranom jeziku i nejasno ispisana, ali se ono što se iz nje jedva naziralo, moglo okarakterisati kao proročanstvo, što je u sebi pohranjivalo mističko ukrštanje elemenata vode i ognja. Sličan je bio i komentar najbližih prijatelja, a povodom slučaja sa smrću i ustajalim novinama, koji je isprva bacio senku na „Rozenkrojčere“, simboliku krsta i okrvavljene ruže, kao i na čitav mistični red Templara, što je hipotetički stajao iza ove tesne analogije.

A zatim je u novi, tek okrećeni stan u visokom potkrovlju, stigao egzotični kućni ljubimac, koji je trebalo da osveži porodičnu atmosferu i unese malo kolorita u pospane živote stanara. Prethodno, višesatno tumaranje gradskim prodavnicama konačno je donelo prve rezultate. Ulice su bile guste i mokre. Posle gomile isprobanih kačketa, ogrtača i pripijenih rolki, u udaljenom kutku s bižuterijom, privescima i novogodišnjim ukrasima isprskanim sprejom, među kojima su se isticale ogromne crvene kugle, reflektujući, po visokim zidovima radnje, odbleske nalik plutajućim bolama, nabasali smo na pozlaćeni kavez kao iz kineskih priča, koji je bio tačno po meri zamišljenog ljubimca: izdužen u obliku kruške, sa svih strana otvoren, svetlih rešetkastih niti sa ljuljaškom na sredini i odgovarajućim udubljenjima za hranu i vodu.

Bilo je to neposredno nadahnuće po kome je upamćena celokupna prošlogodišnja koncertna sezona, kada je novi tinejdžerski idol Boogi, bas-gitarista u ljubičastom kostimu sa epoletama, i samo ovlaš zašivenim plavo-žutim repom koji se, u vidu slapova, razli-vao po video-zapisu, evidentno pod uticajem kokaina, na sceni dobio pravi epileptični napad, mlatarajući rukama oko sebe kao da će upravo da poleti, dok su sa široke bine, u isto vreme, šibali crveni vetrovi juga, divljajući zajedno s obolelim u nekakvom suludom kosmičkom ritmu, u kome se njihala i obuzeta gomila. A kada je, sav zapenušan i u transu, sleteo sa scene pravo među publiku, ova ga je bukvalno raskomadala, zavitlavši ostatke perjanog kostima s epoletama visoko iznad glava raspomamljene dece.

Kao i u životu, prvo je na zamišljenom centru prostorije postavljen kavez, a potom je, s velikom pompom, najavljeno da stiže i zabava, kočoperna, nakindurena i sva u perju, kao kakav ocvali transeksualac ili dekadentni prizor, preslikan iz predratnog spektakla „Mulen Ruž-a“. Jednu drugu, sifražetsku prethodnicu ovom događaju predstavljalo je sećanje na upotrebu vešplava, sredstva kojim su sve srpske domaćice sredinom prošlog veka izbeljivale rublje i košulje svojih muževa, ali i nesuđenih ljubavnika. Pre nego što je definitivno izbačen iz upotrebe kao sredstvo uzorne čistoće i plavetnila, vešplav je intenzivno bojio maštu svakog očajnika kao talasi udaljenog okeana, na kome je, zasigurno, plutalo ostrvo

naseljeno divljim papagajima. Ova imaginarna mašinerija, krajičak kolektivnog sećanja i izgubljeno plavetnilo, možda su uzrokovali neobuzdanu težnju za posedovanjem ptica kao što su papagaji, ali, naravno, ne bilo kakvi, već oni nalik lutkama što se klanjaju dok izgovaraju reč „mama“, urezanu na skrivenim pločicama mini-diskova, smeštenih duboko u njihovoj unutrašnjosti.

- „Bolje ara, nego adrenalin i one tvoje glupe hormonalne metafore“ – mrmljala je usred vešplava, u koji je iznenada upala sa svim svojim nadanjima.

- „A šta fali adrenalinu? Hoćeš reći da te baš nimalo ne zanima nešto intenzivno, ono što te 'radi', kao kad ti ubrizgaju koktelčić, a stvar te rokne, brate, uh!“ – odgovarao je direktno ispod sudopere, koju je bezuspešno popravljao čitavo poslepodne.

- „Mislila sam na onu opasnu spravu s koje te stropoščaju naglavačke u bezdan, a ti se usereš od adrenalina. I tako se super provedeš na godišnjem, hajde pali, papagaji jesu bajata fora, ali su ekskluziva, kapiraš?“

- „Ne.“

- „To je ionako nebitno, isporuka stiže večeras. Transport je potrajao, a životinja je verovatno sva izmrcvarena, preživela je stres, trebalo bi, čim je smestimo u kavez, konsultovati nekog ptičjeg terapeuta. A do tada ćemo je prekriti ovom dekorativnom tkaninom, da se dodatno ne istraumira kad te vidi...“

- „Misliš kad tebe vidi, ja sam sasvim kul. Na prozor sam ostavio hranu za mačke. Biće to neviđeni doček. Papagaj će ga zasigurno upamtiti do kraja svog života“ – dozirao je sadistički, probijajući se kroz talase njenog vešplava, po kojima je krajnje oprezno, ali značajki surfovao.

Čim je pristigao, u prikladnoj nosiljci s ostacima šupljikavih kostiju za grickanje i blago turpijanje kljuna, kraljevski papagaj je zauzeo počasno mesto u plišanoj loži, ignorišući zapovesti što su se ukrštale iznad njegove dostojanstveno izdignute glave. Kulturni i prigodno dresiran, čekao je da se ukućani dogovore o njegovom novom prenoćištu, a potom i da mu doteraju nokte.

- „Ljubavice, hoćeš li da mi ga pridrižiš na čas, dok ne otvorim vratanca, čini mi se da neće moći da uđe, ovo je, izgleda, predviđeno za one manje vrste papiga. Neka onda ostane u tvojoj fotelji, bar ovu noć, a posle ćemo videti šta ćemo.“

- „Znaš da sam alergičan na perje. A taj tvoj je izgleda netrpeljiv prema drugim mužjacima, pogledaj kako me samo skenira ne pomerajući se. Bolje da si uzela neku manju tigricu, a ne prašumskog bildera, koga ne možemo ni pod razno da uguramo...“

- „Mišiću, ne drami toliko. Zar ne vidiš da je ptica u posebnom psihičkom stanju. Promenila je okruženje, čak kontinent, treba joj vremena da se sabere i da nas prihvati“ – gugutala je smeštajući aru na fotelju boje pirinča. – „Koji kreten!“ – omaklo joj se u nastavku na uvo papagaju, koji ju je zlorado posmatrao.

- „Mislilo sam da ćeš noćas da me zavodiš na toj fotelji, glatka i izdepirirana, da mi govoriš nešto strasno i bezobrazno, pre nego što te raščerečim i zavitlam prema onoj razularenoj gomili“ – šaputao je odmeravajući ptičurinu, sklupčan u svojim mislima.

A kada je noć, pulsirajući u sasvim drugom ritmu, nestala iza paravana, pod reflektorima se i dalje ljuljao kavez sa pozlaćenim nitima, a na njemu je ponosno stajala kraljevska ptica. Potom je, unatraske, u prostoriju s vetrovima ušetao prestižni ptičji terapeut, noseći

sa sobom novine od prekjuče. Nacija je bila u potpunom šoku povodom Boogijevog tragičnog stradanja na sceni. Sam epi-napad tretiran je kao direktna posledica korišćenja nedozvoljenih supstanci, a posetioci koncerta su, pod hormonalnim naletom, samo završili posao. Za sve pobrojane slučajeve zagonetnih smrti, uključujući i truplo s krstom u bazenu, bila je odgovorna disritmija, poremećaj telesnog stava i pokreta, koji je završavao u adrenalinskom užitku letenja. Stoga je terapeut savetovao da se približavanje ptici obavi taktično i uz postepeno klepetanje, što će joj omogućiti punu adaptaciju na ukućane, a posebno na mušku konkurenciju.

- „Ako Boogi nastavi s naletima ljubomore – pauzirajte s ljubljenjem i uzajamnim dodirivanjem na nekoliko dana i posvetite mu više pažnje. U svom svetu, on je gospodar, računajte da vas tretira kao podanike. I ne dozvolite mu da preteruje s gledanjem TV programa, od toga naprosto poludi. Uklonite, takođe, sve pertle, trake i tračice iz vidokruga, jer su poznati slučajevi davljenja u snu, izazvanog agresivnim nasrtajima ptice.“

- „Interakcija između ljudi i papagaja specifična je po tome što se are snažno vezuju za vlasnice i njima za ljubav uče da oponašaju glasove. Posebno ukoliko je reč o dominantnom mužjaku, taj, pravo rečeno, ubija u naletu želje, ili zapada u duboku depresiju čerupajući vlastito perje, što je pouzdan kastracioni znak koji pticu vodi ka samouništenju“ – nastavljao je terapeut samouvereno, krećući se natraške ka izlaznim vratima.

Možda je nesrećno izabrano ime papagaja lančano provociralo niz nesreća, na koncertu, u fotomontaži, u iščekivanju jutarnjih novina. Svakim danom, Boogi je gubio perje, klanjajući na drvenoj ručki od fotelje. Za nekoliko nedelja, bio je toliko odvratn, da smo ga rezignirano spakovali u kutiju i pustili niz vešplav. Adrenalin je ubrzo prostrujao našim venama, svi su se besomučno cerili nad improvizovanim bazenom, a koncert je završio letenjem pod oblake i mnogobrojnim žrtvama što su osvanule u sutrašnjim novinama.